Det var en gång en vuxen, (jag), som förlorade sin pappa och sin hund. Året innan hade den älskade lämnat och året innan dess tvillingens älskade dött. Så många döda. Döden blev elden som åt syret och gjorde andningen omöjlig. Döden gick bredvid. Igenkännande och ätande av syre.
Tiden gick fram fast jag stod still.
Att känna döden, att erfara döden, att leva döden.
Döden blir jag, jag blir döden, döden är jag, jag är döden

Tung andning, smärta i bröstryggraden, bröstbenet sitter fast
Ingen elastisitet kvar. Fast, fastnat, ingen luft
En dövhet och blindhet i kroppen, i mig
Svårt att känna, att kännas
Andningen är kort, högt upp
Rösten är tunn, ögonen insjunkna

Ibland kan jag minnas
Minnen som åter byggs upp
Kan jag lita på dem
Har oftast inget val
Utan dem har jag inget kvar

Inga frågor
Så många frågor
Alla frågar
Jag vill inte ha frågor
Jag vet ju inte

Om ingen visste att döden fanns skulle den fortfarande vara här?
Frågan ändrar ju inte det som varit eller är heller för den delen